

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZAPADU
a místní vydání

V Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kana., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tynadall, S. D., pro stát South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujte-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Doplaz v kruhu čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a nepořádný plaťm jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.



Přátelství! Přátelství! Na jakých vratkých stojíš nohách!

Nikdy nehláď tak, abys hned při tom na jiném místě štípal.

Bojuj se zjevne zlymi a tobě nepřátelskými lidmi beze strachu. Boj se však lidí sladkého úsměvu a ještě sladší řeči.

Spěcháš? Nespěchej. Mohlo by se státi, že by tě jiní předhlonili. — Jdi však pomalu a jistě a nedohoní tě nikdo.

Nermuť se nikdy, udělal-li ti kdo nějaké příkoří nebo bolest nějakou. Ty sám způsob mu za to radost, která ho bude pak mrzet a bolet daleko více.

Nikdo si nesmí myslet, že jako odhřatel toho kterého listu tomuto může diktovat, co má psát. — Jediné právo, které má, je to — list v pádu, že by se mu směrem svým nelíbil, neodebírati.

„Sírme kulturu, vzdělání a o světu na základě pravdy, práva a spravedlnosti!“ — slyšeti dnes na mnohých a mnohých stranách. Bylo by však účelným sázeti zdrov pšenici v místa, ze kterých jsme dosud bujně rostoucí plevel nevytrhali!

Teprve na těch, kdož po nás přijdou, bude, by nestranně rozsoudí, kdo to s tím českým životem v Americe myslil vážně, upřímně a poctivě. My sami rozsoudit to nemůžeme, poněvadž se na vše díváme buď s příliš přivřenými nebo zas s příliš rozervřenými očima.

Kolik je v Americe českých rodičů, kteří s hrdostí a chloubou poukazují na to, že děti jejich dovedou česky mluvit, číst a psát. — Kolik však rodičů mohlo by na své dobré svědomí říci, že děti jejich dovedou i česky — číst?

Apponyiovské protesty máme tedy na denním pořádku. Patrně proto, že si na protesty potrpíme. A naše repraesentanti kanceláře s tiskem činí se, seč jsou, jen aby s maďarským grofem nadělaly hodné hluku a rámsusu v americké veřejnosti. Jáme však jisti, že protesty ty proti maďarskému šlechtici namířeny jsou jen ze stanoviska lidskosti, která právě v této chvíli nutí nás ujmáti se jarmených Slováků, našich to pokrevných bratrů? Ano-li, pak protest ten má váhu svojí a svůj význam, poněvadž vytrysknul přímo ze srdce. Vytryskl-li však z přiležitosti, kterou by se dala pro nás lacino získati pozornost jinak upjatých a v určité rezervě stále stojících Američanů, pak všechn ten protest, všechno to psaní a všechny ty indignační schůze nejsou ničím jiným než pouhou komedií, která pak pro nás bude tím smutnějším a smutnějším, že onen námi pranýřovaný Apponyi zůstane stejným Apponyiem ve třídě lidí, mezi který přijel, i nadále. Tím nechceme ovšem říci, že bychom snad to protiapponyiovské huťi nějak odsuzovali. Naopak. Je-li utimné a poctivé, schvalujeme je. Spravedlivě odplatit nechť se dostane každému. Buďme však spravedlivými ke každému a přede všim k sobě i v sobě hledajme poctivost, kte-

rá v pádu potřeby dovedla by vyvolati protest vůdčí nám samým. A to v první řadě. Máme mezi sebou dosti Apponyiů, kteří jsou krutějšími persekutory amerických Čechů, poněvadž sami jsou americkými Čechy. Zde bratr proti bratru vystupuje a duš a o travuje český život, který za jiných svobodných a volných poměrů mohl dávno již býti daleko lepší. V Evropě je to Maďar, který utlačuje Slovák. Slovák se Slovákem žije v klidu a dohodě. Zde však Čech Čecha ubíjí, kope a šlape, ničí a na lížce vody topí, jen aby sám ve vhodně k tomu chvíli mohl zcela nevinně na maďarského vzpurného šlechtice poukazovat jako na utlačovatele Slováků....

Janda tedy již pochován... A jakou slávu, pompu a nádhrou ve znamení skutečné národního smutku všeho česko-amerického lidu, který spontánní silou pocítil ve svém srdci bolest nad ztrátou básníka a muže, jenž jeho snahám a rozvoji v rámci svého přesvědčení všemi schopnostmi svými věnoval svoje nejlepší síly a nejkrásnější dobu svého života. Lid zdejší byl tedy uznalý a vděčný... Alespoň po smrti přišel se rozloučiti s tělesnou schránkou Jandova patnácti nebo dvaceti svými reprezentanty. Tolik jich ani nebylo na hřbitově... Tam už bylo jenom pár jednotlivců... Smetánka česká, poněvadž Janda sám nebyl z ní, zůstala i tentokrát jako při všech podobných příležitostech zalezlá ve svých nádherných a všim pohodlím vybavených brlozích, snad ani nevědouc, že v této chvíli k poslednímu odpočinku odvažují pozůstatky prostého, chudého a skromného muže, jehož duše se srdcem a inteligencí stavěly jej vysoko... vysoko nad nejvyšší naši prominenci, která oproti lidem Jandova druhu zůstává přece jen vždy a všude tak průměrnou a nízkou. O pohřebních obřadech a o Jandovi napsáno bylo mnoho. Posmrtnými vzpomínkami a úvahami. Nebyl jimi namnoze ani Jandův význam označen a vystižen. V některých bylo lze dokonce mezi řádky číst i kritiku. Nikoli práce jeho, ale jeho života. Měl někdo právo býti soudcem takovým? A zvláště při takové příležitosti? Kdo Jandovi mohl co vytknouti, by totéž anebo horší nemusil vytknouti sobě samotnému? Četli jsme mnoho úvah, mnoho vzpomínek. Ale všechny zdály se nám tak ploché, prázdné a mléčné. Pouze některými dýchala skutečně ctitelná bolest nad ztrátou hojné a zdravé ovoce vydavčího života. V první řadě byl to Bartoš Bittner, který nám všimmi několika, Jandovi věnovanými řádky řekl mnoho trpké a hořké pravdy, za kterou jsme mu stejně vděčni, jak za ni vděčíme i Trojanovi ve "Světě" a nedělnímu "Hlasu Lidu" v New Yorku. Všichni však stejně nečetí. Všichni neuznávají stejné závazky. A proto se nedivíme. Tím spíše ne, že jsou i lidé, kteří ve chvíli, která by měla nejvíce sblížovati, uhodí a nerozpakují se ani mrtovalu uhodit. Těmi však Jandova památka znehodnocena nebude, poněvadž osvětlená jeho vlastní prací a projevy nepředpojatých lidí nadále bude vrhati jasný reflex na nízkost a ubohost česko-amerických poměrů.

Bohumil Holub získal si v Chicagu velice vznešlé jméno jako výtečný klavírista. Puncovaným virtuosem sice nebyl, poněvadž až na základy snad pouze byl jenom samoukem, ale umělcem byl od hlavy až k patě. Uznání to projevil mu i naši největší virtuosové jako Málek, Friml, Veselý, Schwab a j. a tito všichni zvláště obdivovali bystrost jeho ve čtení not a jeho technickou vyspělost, která pracovala na klavíru přímo jako stroj. Přijel-li sem proto nějaký český virtuos ze zámoří a potřeboval-li doprovázet na klavír, Holub mu byl vždy doporučen v řadě nejprvnější. A uspokojil n-měním svým i ty, kdož v požadavcích svých byli nejpřísnějšími.

Byl tedy Holub velkým hudebním umělcem a jako ten naručivě miloval hudbu českou. Smetana, Dvořák, Fibich a z modernistů Novák, Suk, Friml a Ostrčil byli mu stálými a nejpřívětivějšími společníky, jímž, sedě u klavíru a hraje, vyprávěl všechny strasti svoje a toulhy. Radostí měl málo. Nečetil se v Americe pro poměry a ozvlášť, ve kterém žil a působil, spokojeným. Ne snad pro finanční stanovisko; žil Holub v poměrech velmi slušných a dopomohl si svou píli a vytrvalostí dokonce i ku jmění, ale byly to ohledy kulturní a umělecké, které v duchu stále jej vracely staré vlasti, po které proto toužil jako po slunci v podzimu a zimě svého života. Letos právě chtěl Ameriku opustiti a trvale usadit se v Čechách, v mařice Praze, aby tam ve společnosti svého bratra Karla, jenž je stavebním radou, a ve stálých stycích s uměním strávil spokojeně a klidně zbytek svého života. A zatím? Bohumil nikdy už Prahu neuvidí a nikdy už nezajede do Národního divadla, by ještě jednou v životě slyšeti mohl skutečnou hudbu a skutečné umění.

V Chicagu a sice v Plzni býval Holub typickou figurkou. Znal ho kde kdo. Nejménějším však býval v Thalii. Málkovic vynechal představení Ludvíkovic. Zvláště rád chodil na dramata aneb obrazy ze života. Stalo se tam pak nejednou, že Holub při jímavých scénách, když se nevidadelní obecenstvo dalo do smiehu, zcela bez ostychu na toto rozkřikl a málo šetrným způsobem mu řekl, nejen co si o něm myslí, ale i to, jak se má v divadle chovat. Jako starý mládenec býval Holub denním hostem u Matasů, u Němečků, u Fialy a poslední u Welkova. Nejzajímavějším však stal se ve Fialově restauraci "Little Bohemia," kam před čtyřmi roky počala za ním choditi všechna česká inteligence. Proč? Holub tam hrával... A jak hrával!

Pamatují se živě na ty krásné večery zinní. Kolem osmé hodiny stolová společnost byla již v plenu. Holub na projevovou žádost s náhahou vyspíhal se na galerii k svému zamilovanému nástroji a za nedlouho stal se z obyčejné hostinské a restaurační místnosti skutečný chrám umění, ve kterém my všichni s patrným zájmem a nadšením jako větší zbožné jsme naslouchali modlitbám k Neznámému. Byly to krásné, nezapomenutelné večery. Za chvíle, kterými Holub tímto způsobem obeznamoval Českou Ameriku alespoň v části její s krásou a silou českého umění, bude mít Holub po dlouhou dobu ještě mnoho a mnoho dlužníků.

ZA BOHUMILEM HOLUBEM.

Posmrtní vzpomínkou píše A. J. H.

Česká Amerika zase ochuzena o jednoho z význačných mužů a skrovňoučká řada umělců její o jednoho z nejvýznačnějších. Výborný český hudebník a paedagog Bohumil Holub, který po celých 22 roky žil v Chicagu, dnes týden ráno v Mercy nemocnici po dlouhou dobu trvajícím nemoci zemřel. Sám... Nikoho u sebe neměl, ale smrt jeho přece jen bolestně dotkla se četných a četných přátel, které Holub dovedl si získati i při svém podivinství a kteří na dlouhou dobu vzpomínati ho budou nejkrásnějším a nejsvětějším počty, jaké v člověku vzbuditi dovede jenom skutečné a opravdové přátelství. A toto s ním navázati nebylo tak snadným. Byl Holub pro své vysoké stáří a do jisté míry i nervositu, která ho v vlastní skoro všem umělcům, povahou spíše odpuzující než vábilou. To vše bylo však jen zevní. Vnitřkem, svým srdcem a svou duší byl Holub člověkem docela jiným. A ten, kdo při Holubovi poznal srdce a duši jeho, která i při tom vysokém stáří — bylo mu 62 roků — dovedla si do poslední chvíle uchovatí pel mládí, pel všeho zanečení a nadšení pro Krásu a pro Umění, Holuba tak si oblíbil, že skutečně pak neznal člověka lepšího a družnějšího. Ke komu pak přílnul Holub sám, — ten taky vždy a všude mohl a přátelstvím jeho počítati. A proto ti, kteří se přátelství a přízni jeho těšili, budou ho dlouho a dlouho postrádati.

O tom pak, jak zlatým a ryzim bylo srdce jeho, nejlépe svědčí poslední přání zesnulého. Jako upřímný Čech učinil svojí univerzální dědičkou ústřední Matice Školskou v Čechách. Pohřeb jeho konal se v pátek ze síně u Libuse na Montrose hřbitově, kde jeho po-

zůstatky byly spáleny v krematoriu. Trvalá čest budí jeho památku!

BIZZARNÍ CHVÍLE.

Quido Lehar.

(Magdó Bilé příspěvo.)

Vždycky jednou do měsíce se vrací taková návštěva; přichází jako věrný pes, který, ač tisíckrát lízal metlu pánovu, neodtrhne se od domu, kde ho po léta živil, kde dosloužil —

Přichází v tytož dny. Nikdo jí nezve, nečeká, ale přijde přec, vdere se, odstrčí všecko kolem a ovládne. Podlehne celý, třeba byl's mlád a pln života a síly. Přijde k tobě a ukáže hned vráskami rozrytou tvář, sedne vedle tebe na židli a je zleha. Tíše se šklebí... A ty nezapomeneš, že je už u tebe — vždycky tvé myšlenky víří kolem jako vodní vír a strhují do jeho jenu.

Tak přichází hlad — bída... Tedy vám děkuji za vzácnou návštěvu... Přišla jste jako věrná milena... Vyznáte se u mně, pravda? A ohlížíte se, kde byste se usadila? Vám nenabízím své židle. — Tam u kamen si sedněte na kufr a šalte se v docela malícké klubíčko — Bylo by vám jimmk zims, protože z kamen nejvíce sem láhne... Odpuštěte mi, vždycky jsme se dobře srovnali —

Ne — nehláďte mne — máte drsné ruce a studené. Uhodím vás, nezturtíte; mrazí mi projel všechny kosti... brr... Okřívá! Byla jste před měsícem také tak sproštělá. A to jste se válela u mně po čtrnáct dní — až jsem vás vyhodil. Dejte si tedy pozor! —

Peníze chcete? Blázníte? Ani haléře nemám; ani na tabák mi nezbylo. — Nenatahuje víc ruce po mně — nechejte si je založeny, snad se vám zaberfí. — Jistě jste nebyla nikdy ve slušné společnosti. A mohla jste si vzít aspoň nějakou spodničku... je takhle viděti, jak jste děsně hubená... Snad by vám zakryli černý skřípec ty kruhy pod očima. — Dřáb mnsíte na sebe trochu, milá paní, každý kromě mně by se vás ulekl.

Jděte si sednouti tam ke kamnům. Neche se vám? Dnes ještě musíte seděti tam v průvanu, ne vedle mně. Já jsem ještě dopedne jedl. Obřátím se k vám zády a budu okamžik vypravovati. Ano, jedl jsem, milá paní, poslední kus slaniny jsem dnes dojedl. — Jen tušná kůže zbyla. Byl jsem se, že bych jí nemohl svými zuby zpracovati. — Nehleďte jí, není už tady. Oknem jsem jí vyhodil na ulici... A díval jsem se. Přiběhl pes, takový huňatý pudlák s bílou srstí, který ještě žije v saloně, neboť očichal kůži a nechal jí ležeti. Po chvíli šla krajem chodníku drobná žena se sklopnou hlavou a rukama ukrytýma pod modrou zástěrou. — Snad také plakala — neví; zahlédla tu pohozenou kůži. Rychle ji zvedla, oťfela o svoji zástěru a začala ji zpracovávat svými zuby.

Milá paní, celý kus slaniny bych byl vyhodil, kdybych byl tušil, že ho zdvihne ta žena, kterou snad doma čeká ještě několik dětí, žadoncích jíst, jíst... Vy byste byla přišla o několik hodin ke mně dříve, ale těm neznámým bych ušetřil jejich bolest — nic více by se nebylo stalo. Teď vy byste seděla zde tavně vedle mně a pomohla byste mi snad studovati. To jsem vám chtěl pověděti.

Buďte klidná, teď odejdu; za dvů světlici dobře a vrátím se brzo. Musím jít trochu mezi lidi, vzduch změnit a zapomenout na svůj hlad — — jdu hledat tu ženu, jež zdvihla pohozenou kůži, řeknu jí, že jsou lidé, kteří mají nejen žaludek, ale i srdce nadobro prázdiné, že v obojíu trhá vnitřnosti strašlivý hlad, který musíme číst jen a trpět, den ze dne znovu prožvat a věřit, že přece jednou najdeme to záračné koření, které nám vrátí náladu krásných, sluncem prozářených dnů. Vrátním se brzy a nebojte se, že budu syt. Mám hlad těla i duše. —

Česko Americká Matice Školská.

(Schůze 7. dne 11. února 1911.)

Matice rozestala na své školy statistický oběžník a zároveň začala za vypracování dějin. Na rozslaný oběžník odpověděly školy:

ly: New York, Newark, Dutch Kills, St. Louis, Bronx, Omaha, Elizabeth, Winfield, škola 15, 16 a 17. wardy Cleveland. Ostatním školám, které neodpověděly, se posle oběžník znovu, aby jej laskavě vyplnily.

K Matice se přihlásila a do středu jejího přijata byla Česká Nedělní Škola, škola Newburgh, O. — Školu navštěvuje 60 dítek ve třech třídách. Škola Omaha, která přistoupila v poslední schůzi, poslala podrobnou zprávu a tištěné stanovny. Zajímavá jest zpráva o divadle: Poslední divadlo této školy sehrané dětmi vyneslo \$172.95!

Škola Jan Anos Komenský, Newburgh, O., ptá se na výhody plynoucí z připojení se k Česko Americké Matici Školské. Odpověděno.

Škola Augustin Herman v Baltimore píše, že zaujímá stanovisko vyčkávací. Bylo by nám ovšem milejší, kdyby škola k Matici přistoupila a pomáhala nám vykonávatí naší těžkou práci. A její pomoc byla by jistě vydatná, obzvláště z těch příčin, že ona škola má odborného učitele. Doufáme však, že v Baltimore uznají naši poctivou snahu o povznesení českého školství v Americe a že právě ti, kteří patronátu radili, aby k Matici nepřistupovali, budou prvými, kteří s návrhem na přistoupení přijdou. Dále pak doufáme, že učitel, ob bývalý člen Matice, patronátu vysvětlí, že jen ve spojení dopravuje se Baltimorská škola stupně toho, na němž má býti.

Zprávy ze škol začly přivázit. Prostřednictvím Matice získáni učitelé školy ve Winfield a Elizabeth.

Opis mluvnice poslán školám, které si ho vyžádaly. Učitelé se žádají, by nejen řečli, to a to jest špatně, ale aby zároveň hned napsali, jak to má býti opraveno. Opravy necht' má tajemník do konce dubna.

Matice byla založena v dubnu 1910. Die stanov může se Matice přeložiti každým rokem jinnam, kde stává více škol blízko sebe. — Dnes jsou v Matici zastoupeny školy: New York, Bronx, Dutch Kills, Astoria, Winfield, West Hoboken, Little Ferry, Newark, Elizabeth, Philadelphia, Curtis Bay, St. Louis, Alleghany, Patronát 15., 16. a 17. wardy v Clevelandě, O. maha, Traverse City, Česká Ned. Škola, škola Newburgh. Na školách těchto jest, aby ve svých schůzích rozhodly, zda si přejí, aby i v příštím roce Výkonný Výbor Matice stával v New Yorku. Dále znova tento školám zasláme stanovy, by je opravily a určily, jak mají ziti pro příští rok.

V. V. má vydati ke konci června celoroční zprávu zastoupených škol v Matici. Požadán svobodomyšlný měsíčník v New Yorku vycházející, aby venoval jedno číslo pouze Česko Americké Matici Školské. Tím by Matice vykonala svou povinnost bez výloh.

V časopisech jsme se dočetli, že k Č. A. M. Š. přistouplily školy v Cedar Rapids a Bridgeport, O. Poněvadž jsme dosud přihlášek neobdrželi, žádáme et. tajemníky, aby laskavě přihlášky-oo nejdříve poslali.

Matice dala vypracovati návrh k Školským knihovnám. Návrh s cenou knih, dále pak i map, obrazů a jiných pomůcek učebních bude co nejdříve školám zaslán.

Na Matici darem pěti dolarů přispěl občan Jan Březovský z Bronx. Vřelý dík! Přihlášky k Matici přijímá a dotazy vyřizuje taj. J. J. Kárník, 507 East 79th St., New York, N. Y.

JEDINÉMU ZBYLÉMU.

Nergej Jablonovskij.

Zpověděl jste se, — píše Vladimír Korolenko, — dvacet pět let od mého návratu z vyhnanství minulo ne tohoto, ale již předěleho roku.

— Nevadí, — odpovím mu, — promiňte, ale svátek přece jen oslavíme; když jsme ho neoslavili tehdy, tak nyní. Potřebujeme toho svátku. Vždyť je to náš svátek.

Dny, kdy lidé mohou se sjednotiti kolem jednoho člověka, jsou tak vznešlé, tak radostné, tak neutušené dny, a konec konců nebem více získává tu ne ten, v jehož jménu se sjednocují, nýbrž ti, kdož mohou ve chvíli sjednocení, třeba sebe kratší, podřezhati čistým

horstkým vzduchem. Sjednocení lidé vždy byli nutni, ale nyní jsou přímo nepostrádatelní, a to více než kdykoliv. Vždyť jich už není, těch sjednocujících, těch světých duchem, čistých srdcem a silných vůlí, kteří svítí a hřejí lidstvo. Nemí jich v ruské literatuře, kdysi tak bohaté velikými poklady vytvářeli, velikými poklady tvůrčí.

Jest v tom prý příznak naší plnoletosti.

— Ale což, říkají, — všude v Evropě spisovatel jako spisovatel; píše romány, novely, dramata a naprosto nepovažuje za svoji povinnost obětovati se, nésti kříž nebo, má-li dostatek a pohodlí, zřekati se těchto věcí a jako na velikou milost čekati na vyhnanství.

U nich spisovatel bývá nejveselejší člověk, epikurejec. Překrásné duchody, překrásné villy, překrásné ženštiny, vína a doutníky, jaehy, automobily a tisíce jiných zábav: proč naši za každou cenu musejí strádati?

He, i my jsme se dočkali doby, kdy v soumraku, ba, tennu, jež zhoustlo nad hlavou, pocítili jsme náhle, že jsme plnoletí a že proto kolem nás není těch lidí, k nimž choditi bylo v dobách nezralosti tak radostno. Holubičí jennosti a ocelovou silou válo něco z těch lidí; bylo tak radostno uvědomiti si, že oni nezklamou, že oni vzali na sebe ohromnou část těch muk, jimž se my můžeme, a tím ulehčili naše vlastní muka.

Ale potom... Potom jsme dorostli a rozhodli, že dorostlých lidí jediné důstojno jest — splétat věnce z každých hroznů a ohraditi se za každý cenou proti naivním lidem, žádajícím ohlasu na volání "Dorostli" spisovatelé a básníci "zjevují" stále nové a nové spletitosti, jednu druhou důvtipnější a hledanější; pokochávají se tím, co vytvořili, bez lítosti sami to ničí, aby se zabrali do nové hry, aby znovu chladně tvořili a hostejně ničili, obrnujce nos nad tím, že lidem kol nich jest tak chladno a osamělo... Nedávno odešel největší z dřívějších neplnoletých. Trpěl tolik naší zbankrotovanou plnoletostí, že jako záračné dítě opakoval v podstatě stále jen jedno:

— Milujte... Milujte mnoho. Milujte všechny, všechny lidi... a jeho veliké dítě získané zřaluby odponstly mu, dovolovaly mu mluvití tato slova, jímž by byli bývali uraženi, kdyby byla vyšla z jiných úst. Ale on odešel. A bylo náhle tak chladno a bylo tak strašno, a bylo jako v temném lese za chladné zimní noci.

Ze všech staromodných, ze všech neplnoletých, hlavně zahřívajících lidská srdce zbyl nyní pouze jediný on, jediný Vladimír Galaktionovič Korolenko. Člověk té periody, kdy umělec především věřil ve velkou sílu lásky a předpokládal, čím mocněji hoří duše, že tím více rozvítá se v ní úspěšitělnou kovu a tím více vznikne člověku potřebných pokladů, uměleckých i mravních.

Utrpení, hluboká, tvrdá, skromná práce, neodvratně vyhnanství a ve vši své krásné udrževá se měkká, nezlobná duše, — takové jsou typické rysy spisovatelů této již minulé periody a všechny zvláště ostře vystupují v Korolenkovi.

A nyní potřebujeme ho více než kdykoli jindy. Potřebujeme ho s jeho neochvějnou pravdivostí, s neschopností měníti bohy jako kapsoniky, s jeho uměním zůstávati celým člověkem, ač se ve více leká život odpornými fantómy, potřebujeme jej pro jeho velikou hodnost a víru v to, že přece jen v předu hoří ohně a my k této o-hněm se blížíme.

Zahnuji jsme: skryly se ohně — nastalo temno a bezútěšno, ale — vždyť ohně přece jen jsou!

"A nutno znovu nalháti na vesla," praví Korolenko. Nezooufat, nezmalomyšlně, nepohbívat vlastní duše, ale nalháti na vesla.

Vesluj, neznařej únavy veslaři. Těš tak hleděti na tvoji v práci sestárnuvší, ale hodrou postavu; tak klidno je pojednou, uvidím-li tvůj jasný, klidný pohled, v němž lze čísti:

— A přece... přece jen v předu — jsou ohně!"

Přiblížij nás k nim a přijmi naši vřelou lásku a velikou vděčnost! Přel. J. Pk. Russkoe Slovo, 15. 28. ledna 1911.